

Мари Костянтинівні Заньковецькій

Панас Мирний

Коли над нашим рідним краєм
Важкі хмари облягли
Й відомим тільки їм звичаєм
Наш дух гнітили до землі,
Не даючи у небо ходу, –
Тоді на кін ступила ти.
І в невідомій тобі зроду
Посаді почала цвісти,
Мов тая квіточка рожева,
Світить, як зіронька ясна...
Недаром вперш тоді зраділа
Невільна наша сторона,
Бо ти усім відкрила очі,
Що хмари ті – одна мана,
Що творчий дух не замороче
Ніяка справа обтяжна:
Він всяку полама облогу
І вийде вільним на дорогу.

І от минуло четверть віку –
Страшенно довга низка літ!
Під тягарем їх чоловіку
Зневіривсь й остогид би світ,
Та не тобі-то, чарівнице!
Для тебе на землі нема
Ні літ, ні втоми... Як зірниця,
Блискуча, чиста та ясна,
На небі темному палає,
Так твоя слава голосна
По світу білому гуляє
І світить, як зоря ясна.
На всю широку Україну,
І гріє нас, і звеселя...
Немає славі тій упину
І кінця-краю їй нема!
І все це від того так сталося,
Що ти тут з небом поєдналась!

І цяточку його краси
Звела до нас на землю люту,
Де тільки чутно голоси
Людей щоденного клопоту,
Їх бідкання, плачу, та горя,
Та ворожнечі за маслак,
Що одним кинула зла доля,
А других поминула й так.
І ти оті людські змагання
У чарівничій своїй грі
Перелила в такі страждання
Душі замученій в борні,
Що нас проймав нестямний жаль
І добиравсь аж до живого,
І ми через твою печаль
В своїй душі вчували бога...
За те тобі і честь, й хвала,
Що ти нам душу зберегла!

Прийми ж від нас, блискуча зоре,
У цей славетний всім нам час,
Час учти талану без міри,
Що не позначивсь і не вгас,
А розгорається й палає.
Як тее огнище святе,
Пошану нашу, що не знає,
Чим і як дякувать тебе.
Подякувать тебе хвалою?..
Яка ж зрівняється хвала
З твоєю славою гучною,
Що на землі ти добула?
Подякувать тебе поклоном?..
Поклон той тягне до землі,
А ти нас кличеш у безодні
Оті небеснії краї
Ні, краще вшанувать словами:
Зорій довіку поміж нами!